

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968471216/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

rige Deel af Legemet. Omsider begyndte Franklin og Bridle at gnide hans Legeme med Flanel. Imidlertid bød Lægen sig ned ved Hovedgjerdet og søgte ved en Spiritusopløsning, som Bridle havde givet ham, at virke paa Drengens Lugteorganer. Kort efter holdt han en Fjeder henimod Drengens Mund. »Det nytter til Intet,« sagde han tilsidst, »seer De, ikke det mindste Duun bevæger sig.«

»Aandedrættet kan være længe borte,« svarede Franklin, »og derfor kan dog Livet vende tilbage; Sligt har jeg før seet. Lad os blot ikke spille den kostbare Tid. Giv mig noget af det stærke Vand. De har der, Doctor!« Dermed tog han Flasken af Lægens Haand og heldte noget af Spiritusopløsningen ned over Drengens Bryst og Underliv, hvilke han derefter igjen begyndte at gnide med Flanel. I dette Arbejde blev han nu ogsaa trolig understøttet af David Baxter, der syntes endnu ivrigere til dette Værk, end han selv. Imidlertid søgte John Bridle efter Franklins foregaaende Anviisning at blæse Luft ind i Drengens Lunger, dog gik der en lang Tid hen, inden man sporede mindste Virkning af de Midler, der bleve anvendte.

Det var derfor ikke at undre over, at den Misstrødvil, der alt fra Begyndelsen af fandt Sted imellem Tilskuerne, bestandig forøgedes; ja selv Franklin syntes omsider at trættes og at opgive Haabet. »Jeg frygter virkelig for, at det ikke nytter mere, hvad vi gjøre,« sagde han, idet han standsede et Øieblik og betragtede Drengen. Paa samme Tid blev der et Par Taarer synlige i hans Øine, som han dog øiebliklig tørrede bort. Ogsaa Bridle begyndte lidt efter lidt at tabe Modet. Den Eneste, der ikke trættedes,

var David Baxter, hvis Iver snarere syntes at tiltage, end at aftage under Arbeidet.

Blandt de mange Nysgjerrige, der samlede sig i den store Spisestue, var ogsaa den lille Laura, Greenwoods Steddatter. Hun havde allerede tidligere af sin Stedfader vidst at skaffe sig Tilladelse til at løbe lidt omkring paa Gangene og see sig om. Der mødte hun siden den lille Negerdreng, der strax fortalte hende den Ulykke, der var indtruffen. Ledsaaget af ham, gik hun da ned af Trappen og naaede netop Forstuen i det Øieblik, da Robert Fulton blev baaren derigjennem, hvorefter hun fulgte med Mængden ind i det store Spiseværelse.

Den største Deel af Tilskuerne maatte imidlertid efter Franklins Befaling blive staaende nærved Udgangen i den nedre Deel af Værelset. Her stod ogsaa Laura i Begyndelsen, men lidt efter trængte hun sig længere op og betragtede nøie den lille Dreng, hvis Træk vare smukke selv i dette Øieblik, da Døden dog alt syntes at have paatrykt ham sit Mærke, og da de Fleste havde opgivet Haabet om, at han nogensinde her paa Jorden skulde vaagne til Liv igjen.

Uden at Nogen lagde Mærke dertil, havde Laura taget Plads paa Sophaens anden Side, hvor hun endnu tydeligere kunde see Drengens Ansigtstræk. Men da hun nu saaledes med stor Opmærksomhed betragtede ham nærved, forekom det hende pludselig, som om der saaes en lille Bevægelse ved hans Læber. Det var da, ligesom om hun blev dreven af en Magt, som hun ikke kunde modstaae. Hun traadte endnu et Par Skridt nærmere, og før man kunde hindre det, lagde hun sin Haand paa hans Hjerter;